

YAZDIKLARIMIZ: 106

Murat HACIOLU ÇORUM FİKİR'E YAZDIKLARI

**Mahmut Selim GÜRSEL
2017**

ISBN

PARA İLE SATILMAZ!

İÇİNDEKİLER

TAKDİM

Mahmut Selim GÜRSEL

Murat HACIOĞLU

ACI VAR MI ACI

ACILARA TUTUNMAK

NERESİNDEN BAŞLAMAK GEREK

BİLMİYORUM...

İNSANLARI ANLAMAK

TARAF MI, TARAFTAR MI?..

DUYGULARA GEM VURMAK

KOYUNLUK BİZDE KALSIN

ÇORUM FİKİR'DE LAZDIKLARI 2

**YANLIŞ HAYAT, DOĞRU SEZGİ; BEN
DE VARIM
KALIPLARA LANET ETSEM
YENİ YIL VE ESKİ DEFTERLER
YENİ YIL VE ESKİ DEFTERLER-2YENİ
YIL ŞARKISI (ÜÇLEMENİN SONU)
TEHLİKE’NİN FARKINDA MISINIZ?
HAYAT BAZEN
GECE TERÖRÜ
AŞK VARSA BEN DE VARIM
ZAMANI DURDURMAK**

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.(1)

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz. (2)

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.(3)

Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

(1) İnsan durup dururken yazmaz. Birikimini başkalarına lazım olur diyerek yazar. Aslında o yazmaz. Ona yazdıran; onu yaratandır!

(2) Kitap okuyan; muhakkak okuduğundan bir bilgi edinir. Yaşamında muhakkak o bilgi kendisine veya etrafına yardımını dokunacağını bilmez. Onu yaratan o öğrettiği bilginin yazıya dökülüp başkalarına aktarılacağını bildiğinden o kişiye o kitabı okutur. Bilgi böylece yayılır.

(3) İncıma göre bizi tek kişiden yarattı. O ilk kişiye bütün ilimleri verdi. Bu ilimler şimdi gen dediğimiz ile hepimize bu bilgiler geçti. Herhangi bir kişi kendi geninde olan bu bilgileri kullanmaya başladıkça bilgileri genişler. BÜTÜN BİLGİLERİ öğreten her insan için belirli bilgiyi genişleterek kullanma yazgısını yazdığı için ancak o bilgiler ile gelişir. "her insan bir kitaptır."

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsü Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sınıfta babamın emekli olmasından dolayı 1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam

ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım.

Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihinde askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğünde teknisyen olarak göreve başladım. Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim. 1972 tarihinde Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım. 16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım. 1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık

bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)" kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan "El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıçcıolu' nun destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum'da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994 tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum. Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir

hatıramı anlatmak istiyorum: Kütüphanedeki çalışmalarım ve "El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan'a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm.

Rabb'imizin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak, evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak; sizin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirerseniz avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı. Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüldür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bu "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)", Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve

Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

Çalışmalarım: SİTEM: <https://gurselyayin.com>
E-POSTAM: corumlu2000@gmail.com

Dr. Murat HACIOĞLU

1973 yılında Burdur'un Yeşilova ilçesinde dünyaya geldi. Üniversite öncesi eğitimimi Yeşilova'da tamamladı. Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesini 1996 yılında okul ikincisi olarak tamamladı. İlk görev yeri Kırşehir-Kaman'a bağlı Başköy kasabası oldu. Daha sonra tayin olduğu Kütahya-Gediz'de mesleğini devam ettirirken Tıpta Uzmanlık Sınavını kazanarak 1998 yılında Pamukkale Üniversitesi Tıp Fakültesinde Göğüs Hastalıkları ve Tüberküloz ihtisasına başladı. İhtisas sonrası Denizli Devlet Hastanesi, Eskişehir Hava Hastanesi ve Buldan Göğüs Hastalıkları Hastanesinde çalıştı. Halen Buldan'da görevine devam etmektedir.

ACI VAR MI ACI?

Yaşadığımız hayatı ne kadar iyi yaşayabiliyoruz? Siz de zaman zaman kendinize sormuşsunuzdur mutlaka...

Sabah kalkar kalkmaz yaptığınız ilk şey nedir mesela? Sinirli mi uyanırsınız, yoksa gözlerinizi açmak bir tonluk bir kayayı kaldırmak kadar zor mu gelir. Ya da kafanızı yastığın altına gömerek uyumaya devam etmek mi istersiniz? Kimi de kolunu bilinçsiz bir şekilde sağa sola sallayarak çalar saati susturmaya çalışır değil mi? Hele ki gece geç vakitlere kadar uyanık kalındıysa, dünyanın en zor şeyidir sabah erken kalkmak... Çok sevdiğiniz bir dizi uzamış, geç vakitte bitmiş olabilir, güzel bir filmi geç saatlerde yayınlamış olabilirler, veya bilgisayarın başında oyun oynayarak zamanı geçirmişsinizdir de saatin farkına varmamışsınızdır. Belki de akşama yediğiniz yemekten sonra dişiniz ağrımaya başlamış ve bütün gece sizi uyutmayacak derecede devam etmiştir.

Dünyaya yeni merhaba diyen bebeğiniz gece boyu mızızmılamış da olabilir. Ya da gecenin olmadık yerinde eşinizle tartışmış, tartışmanın da etkisiyle gerilen sinirler uykunuzu paramparça etmiştir. Kim bilir belki üst kat komşunuz gürültünün dozunu kaçırmıştır, ya da alt komşunun köpeği gece boyu susmak bilmemiştir. Tam yatacakken fark ettiğiniz bozuk bir musluğu tamir etmeye çalışarak uykunuzu satmışsınızdır. Mahallenizdeki sokak ortası düğünü gecenin geç vakitlerine dek devam etmiş, mahalledeki diğer yaşayanlardan habersiz ve duyarsız düğüncüler zılgıtlar eşliğinde halay çekerek gecenize biber olmuşlardır. Yaklaşan ödeme günü nedeniyle kredi borcunu nasıl ödeyeceğinize kafanız takılmış ve yatakta ödeme senaryoları yazmakla da meşgul olmuş olabilirsiniz... Türlü türlü sebepler olabilir. İşte bu ahval ve şerait içinde sabahleyin de erken kalkmak zorundasınız. Çünkü işe gideceksiniz... Nasıl kalkacaksınız, nasıl kalktınız, nasıl kalkarsınız...

Homurdana homurdana terliğinizin tekini ararken kafanıza gelen ilk şey ne olur acaba. Sizi uykusuz bırakan sebeplerden bir tanesi mi, o sebeplere kızgınlığınız mı, gün içerisinde yapmanız gerekenler mi? Yavaşça banyonun yolunu tutarken

uyku ile uyanıklık arası süreçte beyninizi zonklatan bir şey olur mu? Elbette uykusuzluğun getirdiği zonklamayı saymıyoruz. Yüzünüzü buz gibi suyla yıkarken ayılma hissinin verdiği bir ferahlık var mı, yoksa dondurucu bir yüz yıkama eylemi mi yaptığınız? Kerhen yapmak zorunda olduğunuz bir şey midir dişlerinizi fırçalamak, yoksa dişlerinizin aynasında içinizdeki coşkuyu fark ettiğiniz bir tören mi?

Kendinize az da olsa geldiniz... Belki evden çıkmadan bir kahve ya da çay içeceksiniz. Yanında da kiminiz bir iki bisküvi atıştırarak, kiminiz duman tüttürecek, kimisi de hazır kahvaltı sofrasına kurulacak... Sıcak çaydan yudumlarken size hissettirdiği nedir? Ya kahvenin tüten dumanına bakarken içinizden geçenler? Çatalınızı batırdığınız peynir parçası size sadece beyaz mı görünür? Bisküvinin kıvrımlarını mı sayarsınız bitirene dek?.. Yoksa gözünüz pencereden sokaklara mı takılır birden. Telaş içinde yürüyen, bir yerlere yetişmeye çalışan insanlar mıdır gördüğünüz? Korna sesleriyle irkilir misiniz? Sokak başında okul servis aracı, bir az ötesinde ona doğru hızlı adımlarla yürüyen okullu çocuklar...

Tam da sırasıydı şimdi, oldu mu yahu? Belki de bunu dedirtecek bir şey oluverdi o anda. O anda demediyseniz, ben şimdi demenizi sağlayacağım. İşte soruyorum; “Aşk Var mı Aşk?” Şimdiye dek tam da sırasıydı yani demediyseniz şimdi gönül rahatlığıyla diyebilirsiniz. Yazıya “Yaşadığımız hayatı ne kadar iyi yaşayabiliyoruz?” diye başlayıp yazıyı bu aşamaya getirmek mantıksız da gelebilir. Deminden beri ne anlatıyorum, şimdi de ne soruyorum değil mi? Esasında sormak gerekiyor da, bir sabah uyanarak evden çıkışınız ile ilgili ne olabilir diye de merak etmişsinizdir. Aslında direk olarak bir bağlantı yok tabi ki. Sormak istediğim hayatınız da aşkın var olup olmadığıdır.

Aşk var mı aşk? Hayatınız da aşk var mı? Nelere ve kimlere dair aşk var? İlk aşık olduğunuz anı hatırlar mısınız? Şimdi gelin bir kurgulamaca oynayalım. İlk aşık olduğunuz günü düşleyin. Ve bu dün olsun. Dün aşık oldunuz, aşık olduğunuz anladınız, aşkınıza karşılık buldunuz vs her neyse... Yukarıda saydığım sebeplerden bir tanesi nedeniyle uykusuz kaldınız. Sabahleyin de uyanmakta güçlük çektiniz. Sabah uyandığınızda ne hissedersiniz? Nasıl kalkarsınız yataktan? Yüzünüzü yıkarken, ilk

kahvenizi yudumlarken nasıl bir ruh hali içerisinde olursunuz?.. Her şey çok farklı olur değil mi? İşte bu yüzden “Yaşadığımız hayatı ne kadar iyi yaşayabiliyoruz?” diye soruyorum, bu nedenle “Aşk Var mı Aşk?” sorusunu yöneltiyorum. Aşk varsa her şey daha başka geliyor insana, öyle değil mi? Hele ki yeni aşk ise. Eskileri de eskitmemek lazım o zaman. Her daim yenilemeli, yeniden ilk coşkuyu hissetmeye çalışmalı. Eskimesine izin vermemeli. Yoksa sorumu “Acı var mı acı” diye değiştirmeniz gerekecek. Aşk ve sevgi dolu yeni yıl dileklerimle... Sevgiyle kalın...

ACILARA TUTUNMAK

Bir şarkı sözü vardı, sanırım oradan aklıma geldi. Genel anlam itibariyle protest bir yaklaşım tarzı olarak algılanabilir yazı başlığı. Ancak içeriği kesinlikle protest bakış açısı içermiyor. Daha ziyade Polyanna Bakış açısı olarak adlandırabileceğimiz bir yaklaşımı ifade etmek istedim.

Genel anlamda düşünülecek olursa hayatın dinamikleri arasında tatlı anlar olduğu kadar acı anlar ve hatıralar olması kaçınılmazdır. Her ne kadar gülmeyi sevsek ve her zaman gülmek istesek de, hayata adım atar atmaz ağlamaya başladığımızı lütfen aklınızdan çıkarmayın.

Bebek doğduğu an ağlarken, belki de hayatın bu acı gerçeğinin farkına varıyordur.

Hayata adım attığımızda ya da hayatın her hangi bir evresinde ağlamış olmamızın, gözlerimizden akan gözyaşları ve yüreğimize verdiği ağırlığın haricinde bize bir yük getirmediğini varsaymalıyız belki de.

Önemli olan yaşarken ağlamak değil de, ölürlen gülebilmektir, kim bilir?

Veyahut bu dünyadan göçüp giderken arkamızda gülümseyebilen yüzler bırakabilmektir belki de hayatın erdemi.

Hiçbir yolun düz ve engebesiz olduğunu hayal etmeyiz. Yürürken mutlaka ayağımızın takılabileceğini öngörebiliyorsak, hayat denen bu yolda da zaman zaman ayağımızın takılabileceğini ve hatta düşebileceğimizi unutmamalıyız galiba. Kimi zaman avuçlarımıza işleyen asfalt sürüntüsüdür bıraktığı izler, kimi zaman da çatlayan bir kemik.

Toprağın çamura döndüğü bir bağ yolunda yürüyormuşçasına dikkatli atmak gerek adımları. Paçalarımızın çamura bulaştığına üzülecekimize, varmak istediğimiz yere varabildiğimize şükretmeliyiz belki de. Ulaştığımız yerde içebildiğimiz bir tas sıcak çorbanın hazzını doyasıya yaşayabilmeliyiz.

Ve yürürken yalnızca kendimizi düşünmeyip, arkamızdan gelecek kimselere de yol hakkında bilgiler bırakabilmeliyiz. Ayağımızın bıraktığı izleri takip edenler daha az çamurlu paçalarla kurtulabilmeli bu çileli yoldan.

Ve eğer biz bundan mutluluk duyabiliyorsak hayatın erdemine ulaşabilmeyi hak etmişiz demektir.

Çekilen sıkıntıların bir amacı varsa, sıkıntı çekmeye değer diyebilmektir erdem.

Yaşamayı sadece yemek ve içmekten ibaret sayıyorsak zaten nafile bir çabadır anlatmaya çalıştıklarımız.

Tatlıdan zevk aldığımız kadar acıdan da zevk alabiliyorsak damak tadımız gelişmiş demektir tıpkı hayattaki acılardan zevk almak gibi.

Kimi zaman gülerken ağlar insan, kimi zaman da ağlarken gülebilir. Ağlarken gülebilmektir bilgeliğe giden yol. Çünkü ağlarken gülmeyi becerebilmektir sanat. Tıpkı ölürlen yaşayabilmek gibi...

Acılara da tutunmalıyız, sevinçlere tutunduğumuz kadar.

Acılardan da zevk almalıyız (mazoşist olmadan). Siyah olmadan beyazın güzelliğini bilemeyiz. Ölüm olmadan yaşamanın kıymetini bilemeyeceğimiz gibi...

NERESİNDEN BAŞLAMAK GEREK BİLMİYORUM...

Hayallerden mi, beklentilerden mi, yoksa verilen sözlerden mi...

Farkında varmadan yaşanan aşkların kırıntılarından mı yoksa lekelenmiş gururlardan akan pişmanlıklardan mı...

İsteksizce geçirilen tatil günlerinden mi, yoksa farkına varılmadan geçen günlerden mi...

Puzzle yapar gibi yaşanan saatlerle mi dertleşmeyi yoksa, klavyenin eskimiş tuşlarındaki matlığını mı anlatmalı...

Hüzzam şarkı gibi uyanılan sabahların mahmurluğundan mı dem vurmali, an be an geçirilen nöbetlerin ruhumda yarattığı sarsıntıların kalıntılarından mı...

İçilen sigaranın dumanıyla yapılan hayal yolculuklarının yüreğimde ateşlediği sevinç

kıvılcımlarının aleve dönüşmeden sönüşünün hüznünü mü paylaşmalı, yoksa saklambaç oynar gibi aynı mekan içinde birbirini sobelemenin getirdiği uslanmaz kederli burukluğun işlediği mısraları mı yazmalı bir kenara...

Aşk denilen yürek fırtınasının dinginliğinden sonra talan olan damar yollarındaki ezikliğin meydana getirdiği trafik sıkışıklığının, beyin denilen karmakarışık iletiler zincirinin, yine karmakarışık döngüler içerisinde algılamaya çalışan akıl denilen dumura uğramış kısmının halini mi tasvir etmeli fütursuzca ve vurdumduymaz halimle...

Gecenin ilk dakikalarında henüz uyumamışken görülmeye başlayan kabusların siyah siluetlerinin içime düşürdüğü korku meyvelerinden damlayan esrarengiz elementlerin topladığı derin fakat bir o kadar da küçük kabımın taşmaya başladığı o anlarda, eklemlerimde hissettiğim çatırtılardan korkan ruhumun saklandığı gözbebeklerimin halsizliğini mi yazsam satırlara...

Elimdeki kadehin yüzeyinde yüzen buz parçacıklarının dilime verdiği ferahlığı alıp götüren hasret ateşinin, aynı zamanda dişlerimde vuku bulan

erozyona katkısını mı hesaplamak gerekir elimde erimiş ömür hesabında...

Elemlerin paylaşıldığı içki masalarında kederin yanına kondurmak istediğim neşe kırıntılarını yiyen gamlı baykuşların sortilerinden usanmışlığın getirdiği öfkeyi mi düşmeli not olarak defterin bir kenarına yoksa baykuşlara meydan okuyan kekliklerin ötüşlerini mi, çalı çırpı arasındaki daracık patikalara...

Balkonlara asılan çarşaflara mı yazmalı, ömrün geçip giden en güzel anlarının acı-tatlı hatıralarını, yoksa o balkonlarda uluyan finoların huzursuzluklarını mı dinlemeli gecenin sessiz saatlerinde, elinde bir fincan kahve ile...

Olmayan sabahların çetelesini tuttuğumuz gecelerin derinliğinde kaybolmuş benliğimizin hafızasını mı silmeli bir çırpıda, yoksa sabah olacak ümitlerinin damıttığı şiirlerimizde mi anlatmalı gecenin en bilinmez anlarının ruhumuzda edindiği karanlık köşeleri....

Ve yanımızda bağdaş kuran ümitsizliğin beslendiği debdebelerden hangi akıl yoluyla kurtulacağımızın boğuşmasını mı resmetmeli her bir köşesinden yırtılmış gönül mahkemelerine...

Nesilleri tükendi sanılan dinazorların bir anda topladığı aklımın daracık dehlizlerinde, kapana kısılmış fare gibi, avazım çıktığı kadar bağırabilmeliyim içgüdüleriyle, bir-ki-üç ses kontrol diyemeden, notaların esrarengiz büyüünden habersizce bam telime basa basa, gırtlığının yırtıldığını hissederek ve frekansların en ucunda gezinerek söylediğim vuslat türküsünün mısralarında kaybolduğumun farkına varmaksızın, hala hayatın gayesine iniş yapmaya çalışmanın zavallılığından mı bahsetmeli son cümlelerde...

Ve nihayet, bardaktaki son yudum içkiyi mi resmetmeli ellerimizin silinmez hafızasına, yoksa bedeninin isyan çıkarmaya hazır yorgunluğunu mu silmeli gelmiş geçmiş istihbarat kayıtlarından...

İNSANLARI ANLAMAK

Çok zor olduğunu biliyorum. Zaten çok zor olduğu için tam anlamıyla beceremiyoruz ya. İnsanları anlamaya çalışıyoruz, ya da anlamak istiyoruz. Bu madalyonun sadece bir yüzü. Bir de diğer yüzü var elbet. İnsanları anlamaya çalışmamak, anlamak istememek.

Toplumda en çok duyduklarınızdan bir tanesi değil midir bu soru? “Yahu şu insanları anlamıyorum bir türlü” diyene çok rastlamışsınızdır eminim. Meselenin hangi tarafında olduğumuz çok önemli. Anlamak istiyor muyuz, istemiyor muyuz? İnsanları anlamadığını söyleyen kişi, gerçekte insanları anlamaya çabalamış mıdır, yoksa hiçbir çaba sarf etmeden ve hatta anlamak istemezcesine meseleyi savuşturmuştur.

Kimi toplumlarda bazı insani değerler farklılık gösterebilir. Batı toplumlarında duygusallığa fazla yer yokken, bizim gibi topluluklarda duygusallık ağır

basmaktadır. Dolayısıyla tepkiler genellikle duygusal mantık yürütülerek verilmektedir.

Zaten sokaktaki herhangi bir insana, ya da oradaki topluluğa “İnsanları anlamıyorum” gözüyle bakmak mantıklı bir sonuç değildir. İçerisinde duygusal ögeler taşır. Zira insanları anlamak ya da anlamamak o kişiye herhangi bir kazanım oluşturmaz. Kişi kendi işinde gücünde hayatını idame ettirmektedir. İnsanları anlamak istemek, anlamaya çalışmak duygusallığın getirdiği bir süreçtir.

Bizim konumuz mantiki usullerle meseleleri çözümleyen batı toplumlarındaki uygulamalar değil elbet. Çünkü biz anlamak isteriz. Anlamamız gerekir. Her ne kadar madalyonun arka tarafında, insanları anlamak istemeyen kesim ve onların düşünce tarzı varsa da, yine de duygusal bir millet oluşumuzdan mütevellit insanları anlamaya kafa yormayı tercih ediyoruz.

Peki anlamak isterken izlediğimiz yöntem ve uyguladığımız metodlar doğru mudur? Esasında yazıya başlarken meselenin sadece bu kısmına değinecektim. Ama yazarken diğer yönleri de kısaca belirtmeden geçemeyeceğimi fark ettim.

Kim hangi yöntemi uyguluyor, kimlerin metodu doğru. İnsanları anlamak isterken hangi gözle bakıyoruz, hangi yönlerden değerlendiriyoruz. Kısaca empati denilen kavramdaki gibi, kendimizi karşıımızdaki insanın ya da insanların yerine koyabiliyor muyuz? Empati yaparak bu soruya doğru yanıt bulabilecek miyiz? Empati yapmayı biliyor muyuz? Empati yapabiliyorsak, sonuçları doğru değerlendirebiliyor ve sonuca uygun hareket edebiliyor muyuz?

Gerçek şu ki, tam anlamıyla insanı anlayabilmek, çözebilmek mümkün değil. Öyle olsa zaten hiçbir problemimiz kalmazdı. Kimse kimseyle tartışmaz, kavga etmez, gül gibi geçinip giderdik. Demek ki anlamak o kadar da kolay bir mesele değil.

Peki kendimizi karşıdaki insanın yerine koyabilmeyi başardığımızda onu anlamış mı oluyoruz. Empati yapabilmek ile karşıdakini düşünmek arasında da fark var işte. Bir tanesinde koşullar gereği kendinizi o insan yerinde düşünmek söz konusu iken, diğerinde her türlü duygusal, fiziksel özellikler ile o insanın düşündüklerini düşünmeye çalışmak var.

“Acınızı anlıyorum” cümlesi tanıdık değil mi? Burada yapılmaya çalışılan empati kurabilmektir, ki çok zordur. İnsanları anlamaya çalışmanın birinci ve vazgeçilmez kuralıdır bence. Çünkü empati yapmadan, kendinizi her türlü duygusal ve düşünsel şartlarda karşıdaki insanın yaşadıklarıyla hissettiklerini hissetmeye çalışarak, aynı duygusal tepkileri yaşayabilme çabası olmadan onu anlayamazsınız.

TARAF MI, TARAFTAR MI?..

Hayatın türlü aşamalarında kimi fikrilere, kimi inanışlara ve hatta kimi anlamsız ritüellere taraf olunabilir, zaman içinde yaşanan çeşitli olaylar ve çıkarılan sonuçlar neticesinde de bulunulan yer gözden geçirilebilir ve yeniden bir değerlendirme ile son duruma kavuşulur...

Hayatın bu döngüsü kaçınılmazdır, dün karşı olduğunuz bir fikre bugün sempati duyabilir ve hatta taraftar olabilirsiniz... Bu durum utanılacak ve saklanılacak bir acizlik olmadığı gibi, bir tutarsızlık da değildir... Zira insan gelişen bir varlıktır... (Değişmeyen tek şey değişimdir demişler).

Hangi kademede olursanız olun ve hangi imkanlara sahip olursanız olun bu yadsınamaz bir gerçektir, belki de siz fark etmeden bu döngüyü yaşamaktasınızdır...

Sıradan bireyler bu döngüyü kendi hallerinde yaşayıp giderken, toplumun gözü önünde bulunan ve

bireylerin bir çoğu ile öyle ya da böyle sürekli temas halinde bulunan şimdiki moda deyimiyle “medyatik” kişilerde ise bu dönüşüm kimi zaman sancılara neden olur...

Hele ki bir zamanlar sizin tarafınızda olduğunu düşündüğünüz hatırı sayılır, söylediği dinlenir zevatın dönüşümü size kısmen ıstırap bile verebilir... Veyahut karşı cenahtan addettiğiniz eşhasın gün gelip sizin taburelerinizde oturuyor olması size doyumsuz bir mutluluk, coşku sağlayabilir hatta ve hatta çılgınca eğlenmeyi gerektirecek bir bahane olabilir...

İşte son zamanlarda tartışılan “Mustafa” filmini ve Can Dündar’ı bu bağlamda da değerlendirmek gerekir diye düşünüyorum...

Öyle, çünkü yazılı basında ağırlıklı olmak üzere bilumum medya organlarında tartışıla gelen bazı hususların temelinde bu huzursuzluk sendromu ya da aşırı taşkınlık hali yatıyor olabilir... Tamamında demiyorum ama bir kısmında bu halin etkili olduğunu düşünmekteyim...

Tartışmaların ucuna naçizane kendi düşüncelerimi de eklemek gayesi ile bu makaleyi kaleme almaya karar verişimden bu yana günler geçti... Meseleye hangi açıdan bakmak kararını

veremediğimden ancak yazabiliyorum... Amaç kişiyi ya da olayı kişiselleştirerek polemik yaratmak değil elbet... Vurgulamak istediğim hususlar kişisel görüşten ziyade yöntemlerin hassasiyetine binaen olacaktır...

Topluma mal olmuş ve aydın kimliği ile gerek genç kuşaklara gerek ihtiyacı olan yetişkin topluluğa, olayların ve gelişmelerin, fikirlerin ve altında yatan sebeplerin, olayların oluş anındaki koşulları da göz önünde tutarak daha iyi anlayabilmelerine imkân sağlamak için ışık tutması gerekenler “kendi penceremden böyle gördüm ve böyle yorumladım” dememelidir...

O vakit biz sıradan vatandaşların kendi pencerelerinden olaylara bakışından bir farkı kalmayacak olan bu anlatım biçimi, eğer makul bir şekil ise; sıradan insanların da tek tek kendi pencerelerinden gördüklerinin değerlendirilmesi, bu gördüklerini belgeselleştirme konusunda yardım edilmesi gerekmez mi?... Hatta bu konuda teşvik edilmeleri bile gerekebilir...

Bir yöneticinin sorumluluğu ile emrinde çalışan bir hizmetlinin sorumluluğunun aynı olmaması gibi;

aydın addedilen kişiler ile hitap ettikleri kitlelerin sorumlulukları da aynı değildir...

Var olan statükoyu eleştirmek bir hak olabilir, ancak eleştirirken olaya her açıdan yaklaşabilmeli, türlü pencerelerden görünenleri eşit yoğunlukta ve eşit ağırlıkta sunabilmelidir... Aksi takdirde açıkça itiraf edemeseniz bile iki taraf arasında olmanız gereken tam orta yerde olmazsınız, bir tarafa daha yakın durduğunuz aşık hale geldiği için her iki cenahtan da hiç ummadığınız tepkileri duymak durumunda kalabilirsiniz...

Buradan tam orta yerde durmanız gerektiği gibi bir anlam çıkarılabilir, kastettiğimiz gerçek anlamda orta yerde durmak değildir... Anlatmak istediğimiz tarihsel olayları zımnen de olsa tarafsızlık gözlüğü ile gösterebilmenizdir (görebilmeniz değil)...

Zira bulunduğunuz yerin orta sahaya uzaklığı sadece sizi ilgilendiren pozisyonel bir durum iken gösterebildikleriniz toplumsal yargı oluşturacak ve geleceğe dair bazı tohumları ekecek olan; özünde, tamamen olmasa bile kısmen genel bakışa yön ve şekil verici jölelerdir...

İşte bu noktada yönetici veya idareci (her ikisi de farklı sonuca ulaşır) olgunluğundaki makamların

takınacağı objektiflik tavrın önemi vurgulanmaktadır... Yönetici yönetmekle sorumlu iken, idareci her türlü olayı idare etmekle yükümlüdür... Bahsini ettiğimiz “medyatik” sorumlu kişiler ise her iki yönetim makamının inceliklerini taşımalı, sorumluluklarının bilincinde, yön göstermeksizin yön verebilmelidir...

Çünkü yön vermek ile yön göstermek arasında dağlar kadar fark vardır...

Sevgi ve sağlıklı kalın...

14 Kasım 2008

DUYGULARA GEM VURMAK

Kimi zaman nereden geldiğini bilemediğiniz bir duygu yoğunluğu içerisinde hayata dair yönünüzü ve yörüngenizi kaybettiğiniz hissine kapılırsınız...

Öyle ki bu düşünce yoğunluğu içerisinde hayatınızı idame ettirmeye yardım ettiğini düşündüğünüz birçok şahsi ve ailesel değerlerinizin bile farkına varmayabilirsiniz...

Masanızda duran saatin tik-tak'ları arasında adeta evveliyatta annenizin ninnisini dinliyormuşçasına bir ruh hali içerisinde zamana ve mekâna dair gerçekleri fark edemiyor olabilirsiniz...

Bilmem kaç voltluk lambaların huzmeleri altında, geleceğinize ait yol gösterici ışık tünellerinde yolculuğun ve hayal dünyanızda inşa ettiğiniz, duygusal depremlere dayanıklı olduğunu iddia ettiğiniz konaklarınızda, huzura giden yolun ipuçlarıyla meşgaleyi seçmiş olmanın rahatlığı içerisinde bir sonraki sahnenin kurgusunu yapıyor da olabilirsiniz...

Maratona hazırlanan bir koşucu misali hayat koşusunda her türlü donanıma sahip olduğunuz fikri de hâsıl olabilir düşünce kazanlarınızda...

Bütün düşüncelerinizin doğruluğuna inanmış bir ruh hali içerisinde beyninizdeki ayırık otlarını ayıklıyor da olabilirsiniz...

İşte bütün bu ahval ve şerait içinde objektifliğinize hâlel getirmeyi istemeden, karıncayı dahi incitmekten imtina eden gönlünüzün rehberliğinde ruhsal âlemde bir yolculuğa çıkmayı hayal ve ümit etmiş olabilirsiniz...

İnsanoğlunun doyumsuzluğuna mukabil içinizde büyüttüğünüz sonsuz tevekkül depolarını cümle âleme duyurmayı bir görev addetmiş de olabilirsiniz...

Hal böyleyken; bulmayı arzu ettiğiniz hazinelerin yakınından bile geçememeyi fütursuz gönlünüze kabul ettirebilmenin çarelerini düşünüyor muydunuz?...

Yahut akıp giden zaman nehri içerisine “yahu bir kerecik de olsa yıkanabilsem” mantığıyla mı girmeyi hayal ediyordunuz?...

Elemlerle bezenmiş olduğunu varsaydığınız hayatınızın her köşe başında elinde kocaman bir balyoz ile sizi gafil avlamak üzere saklanmış tarifsiz

ve tanımsız düşmanlarınıza savunma sporları öğrenerek mi karşı koymayı düşlediniz?...

Ya da fikirlerinizi saran ve ardından zehrini damla damla içine akıtmaya başlayan zehirli sarmaşıklardan kurtulabilmek için nerede üretildiği bile bilinmeyen gamlı yağmurlar altında kala kala pas tutmuş telkin makaslarından mı medet umdunuz?...

Uykularınızı bölen çileli kâbusların denetiminde ve gözetiminde geçirdiğiniz karanlık gecelerin çetelesini tutamamanın ezikliği ve sorumluluğu altında, kıymeti kendinden menkul zat-ı şahanelerden parasını son kuruşuna kadar ödeyerek matematik kursu almayı mı planlamıştınız?..

Savruklaşan ve sığlaşan düşünce dünyanıza çeki düzen vermek amacıyla elinizin altındaki çareleri görmeyerek, yol yordam bilmez mürebbiyelerden terbiye almayı düşünüp, üstüne üstlük bunu gönlünüze kabul ettirebilmenin çarelerini ararken, çaresizliğin tam orta yerinde çöldeki kaktüs misali dikenlerinle baş başa mı kaldınız?..

O vakit elinizin altına bakacaksınız...

O ana değin hiç farkına varmadığınız ve sapı yer yer çözülmeye yüz tutmuş çalı süpürgenizin kirli ve

kopuk uçları ile bir çırpıda hasıraltı ediverdiğiniz gönül güzelliğiniz oracıkta duruyor...

Evet tam da oracıkta, elinizin altında, avuçlarınızdan tuzlu terleri yiye yiye büzüşmüş bir vaziyette öylece kurtarılmayı ve size geri dönmeyi bekliyor...

Bekliyor zira onun kurtuluşu sizin de kurtuluşunuz demek oluyor... O zaten sizin can kurtarıcınız olmayı dört gözle beklemiş, sizin bunu fark etmenizi bekliyor sadece...

Elinizin altına bakın... Sakladığınız duygularınızı oracıktan kurtarın, gözlerinize aks edecek parıltısının mutluluğunu yaşama fırsatını değerlendirin...

Yoksa, elimize yüklenerek altındakini tek hamlede ezecek ve duygulara gem vurmaya devam mı edeceğiz?...

Sevgi ve sağlıcakla kalın...

16 Kasım 2008

KOYUNLUK BİZDE KALSIN

Küçükken anneannemden dinlerdik hikâyeleri, o başka diyarlara göçüp gittikten sonra annemin anlattıklarıyla büyümüştük... Çok kardeşlik ya, kimi zaman komşuların bizi kıskandığını da hissederdik ama bozuntuya vermezdik... İşte dinlediğimiz o hikâyelerin hepsinde küçük küçük dersler vardı... Dersimizi aldık mı, almadık mı hala çözebilmiş değildim... Ta ki ‘kurban bayramı’na kadar...

Her şey ‘kurban bayramı’ gelişiyiyle değişti... Anneannemin ve annemin anlattıklarını artık daha iyi idrak eder oldum... Buna ‘pişmek’ de denebilir aslında... Hoş pişmek deyince başka başka şeyler de işin içine giriyor ama bu kastettiğim ‘zihnen pişmek’ durumu...

İlk çocukluğumu hatırlıyorum da, ne güzel hayallerle kandırmıştık kendimizi... Masmavi denizler, göller; etrafını çevreleyen yemyeşil

ormanlar, ormanların yanı başında türlü türlü sebzelerin, meyvelerin yetiştiği bahçeler... Hoplaya zıplaya oyunlar oynardık kardeşlerimle; bazen otlar arasında bazen dere kenarında... Annemin bizi çağıran o tatlı sesi de kulaklarımda çınlar hala...

Şimdilerde büyümüşüz anlaşılan, büyümüşüz ki artık ele avuca sığmayan bedenimizle süklüm püklüm bir vaziyette kaderimizi bekliyoruz pazarlarda...

Aslında çok üzülüyorum bayramın geldiğine.... Nasıl olsa gelecekti... Bu sene olmazsa gelecek sene mutlaka piyango bize vuracaktı... O da olmadı ‘yaşı geldi bunun’ diyerek malum kaderimize doğru yol alacaktık nasıl olsa...

Pazarcının nasırlı kalın parmakları arasında gördüğüm şeyi ilk anneannemden öğrenmişim... ‘Para’ diyordu insanlar buna... Hayatlarını devam ettirebilmek için bundan kazanmaları gerekiyormuş... Yiyecek ve bilumum ihtiyaç malzemelerini bununla temin ediyorlarmış... İnsanların ‘para’ dedikleri bu kağıt parçaları biz koyunlar için bir anlam ifade etmiyor ama bizim yediğimiz samanları da bununla satın alıyorlarmış...

İşte yine bir bayram geldi dedi kardeşim... O bayramı kendince eğlenecek bir şey sanıyordu hala...

Kardeşime isim de takmıştı bu insanoğlu... ‘Kınalı Kuzu’ diye çağırıyorlardı... Kardeşim ismini filan bilmiyor esasında, sadece tanıdık simalar olduğu için ‘ot’ verecekler diye koşup gidiyor... O benim gibi değil... Aklını kullanmıyor hiç... Zaten kullansa ne olacak ki, değil mi?... Bak ben kullanıyorum da ne oluyor... Sonumu erteliyorum sadece... Eninde sonunda beni de götürecekler mezbahaya... Şimdilik direniyorum... Sadece bu...

İnsanlar bizi yemek için besliyorlar ya, bunu ilk öğrendiğimde çok ağlamıştım... Annemin teselli verici sözleri bile beni teskin etmeye yetmemişti de, sahibimiz Ahmet Ağa beni doktora götürmüştü... Ben sürekli hıçkırınca belki hastalığım vardır, diğer koyunlara bulaştırmayayım diye götürmüş... Doktor diyorum ama, insanlar ona ‘baytar’ diyorlar... Hayvan doktoruymuş... Beni biraz inceledi... Sonra Ahmet Ağa’ya bir ilaç verdi, o ilacı bir hafta bana içirdiler... İğrenç bir tadı vardı; yediğim otlara, samanlara hiç benzemeyen metalik bir tadı vardı o ilacın... İyi olmam için onu içmem gerekiyormuş, her gün zorla içirdiler... Oysaki onların öksürük sandığı şey benim ağlama nöbetlerim sırasındaki hıçkırıklarımdı...

Arife günü dedikleri günde kardeşimi iri yarı bir adam alıp gitti... Bizimki pek keyifliydi, sanki güney sahillerine tatile gidiyordu ahmak... Başına gelecekleri bir bilse, bilmem gitmek için bu kadar hevesli olur muydu?... Ben yine ağladım o giderken... Ahmet Ağa bana yine o şeyden içirdi... Annem sessiz sessiz duruyordu, belli ki için için ağlıyordu... Annemin sütü bol olduğundan onu satmıyordu Ahmet Ağa... Her gün sütünü sağıyorlardı... İnsanoğlu sütü çocuklarına içiriyormuş... Kemiklerini geliştiriyor diye...

Bahçeye çıktık... Ben sahibimizin evinin içine girebilen yegane koyundum... Hastayım diye bana iyi davranıyorlardı... O yüzden her yere girip çıkabiliyordum... İşte yine böyle bir anda evin içine girdim... Ahmet Ağa koltuğuna oturmuş, adına televizyon dedikleri şeye bakıyordu... Arada sırada kendi kendine konuşuyordu...

Yunanistan dedikleri bir yer varmış... Orada ‘polis’ dedikleri bir görevli bir çocuğu öldürmüş, bundan dolayı o ülkede yaşayan insanlar isyan etmişler... Her gün sokaklarda toplanıp hükümet dedikleri şeyi protesto ediyorlarmış... Ben bunları pek anlamam ama Ahmet Ağa söylenip duruyordu... “Bak

işte elin oğlu koyun değil ki, hemen hakkını arıyor, polise ve devlete karşı hakkını savunuyor” deyip duruyordu...

Hemen gidip anneme sordum; “Anne, koyun olmak kötü bir şey mi, Ahmet Ağa habire ‘elin oğlu koyun değil ki’ deyip duruyor” dedim... Annem gülümsedi... “Bu insanoğlu pek ilginç bir yaratıktır evladım, işine geldi mi koyun gibi güdülür, işine gelmedi mi aslan kesilir” dedi... Ben yine bir şey anlamamıştım...

Bir gün yine gizlice evin içine girdim, Ahmet Ağa yine o televizyon dedikleri kutuya bakıp bakıp gülüyordu... Kurban bayramında insanların ellerinden kaçırdığı danalar sokaklarda koşuşturuyordu... Ama sadece danalar kaçmıştı... Hemen anneme gittim... “Anne neden sadece danalar kaçıyor, koyunlar hiç kaçmıyor?” dedim...

Annem derin bir iç çekti... “Boşver oğlum” dedi...

“Eninde sonunda yakalanacaksın ve boğazın keskin bir bıçakla kesilecek... Ne diye kaçıp kendini yoracaksın... Sen düşünme bunları, boş ver KOYUNLUK BİZDE KALSIN” dedi...

Ben yine bir şey anlamamıştım...

YANLIŞ HAYAT, DOĞRU SEZGİ; BEN DE VARIM

Yıllardır hep kendimden şüphe etmiş, benliğimden kuşkulanmış, arzularımdan tiksiniş, hayallerimden iğrenmişim...

Kendime dair bir projeksiyonun ruhumda meydana getirdiği yansımaların hayatımdaki ‘kara tahta’lar üzerine çiziktirilen üç beş harf benzeri çizgilerden ibaret olduğundan zinhar kuşku duymamaya, her nefes alıp verişim ile bedenime aldığımız sandığım oksijenin giderek kalbimi yakmaya başladığına kani olmuşum...

Gözlerimin gördüğü her nesnenin aslında beynimin bana oynadığı lalettayin bir mizansenin kötü karakterleri olduğuna inanmış, gözlerimin inanmadığı, retinamın hayretlere gark olduğu görüntülerin de suyu çekilmiş beyin kıvrımlarımın

rejisörlüğünde kotarılmış kötü birer Fransız kopyası film olduğuna kanaat ederek koroner damarlarımı serinletmişim...

Kulaklarımda uğuldayan nağmelerin annemin küçükken söylediği ninniler olduğundan hareketle hala gündemi yakalayamayan, müzik gıdasından zerre kadar haberi olmayan Gıdasız Ruhumun sefillik içerisinde çırpınışlarını yeni bir beste sanarak, kendimce katkıda bulunduğum müzik literatüründe listeye ne zaman girebileceğim ümidiyle yaşadığım zannına kapılmışım...

“Bir lisan bir insan” dediklerini duyar gibi olduğumda yalnızca YARIM lisan konuşabiliyor olmanın getirdiği amansız ve bir o kadar da ağır yükün, zavallı bedenim tarafından nasıl taşınabileceğini kara kara düşünmeye başlamış, Karadeniz’de gemileri batan her hangi biri gibi KARA düşünceler içerisinde ağıma takılan hamsilerin bile farkına varmamışım...

Bütün bu şartlar altında ve koşullar üstünde hop hop zıplayarak, aldığım kalorileri yakabilme pahasına en ağır sporları vücuduma reva gördüğüm kadar benliğime ağır gelen her türlü iç hesaplaşmasından ‘kan revan’ olmuş düşünce iklimlerimdeki yangınların

sorumluluğundan da kaçmışım, hayret kaçabilmişim... Üstelik hayat bana bir telefon kadar yakinken...

İşte zalimlere taş çıkartırcasına, onlara nispet edercesine icraatını yaptığım, ve icraatım neticesinde kendime eziyet ve işkence etmedeki başarıımı tam da madalya ile taçlandıracakken iki çift satır ile aniden beynimdeki şimşekleri dellendirmiş bulunmaktayım...

Bugün okuduğum Berk Yüksel’e ait yazının (<http://blog.milliyet.com.tr/Blog.aspx?BlogNo=148265>) düşündürdükleri bunlar... “Bilmiyorum diyebilmek” isimli makalenin ruhumda yarattığı depremlerdir titreşimini el yordamıyla betimleyebildiğim...

“Herhangi bir konuda aniden bir şey sorarlarsa ne derim?” korkusuyla yaşamış durmuşum, bu korkunun eseri olan ‘Sosyal Fobi’mi yenebilmek içinse elimi taşın altına koymadan ‘taşı gedige koyma’ merakına düşer olmuşum...

İşte marifet değilmiş bilmek ve dünyanın sonu değilmiş bilmemek... Bilmediğini bilmek ne kadar erdem ise, bilmediğini bilmemek o kadar ahmaklık ve

üstüne üstlük bilmediği halde biliyor sandığı konuda atıp tutmak ise ahmaklık kere ahmaklık...

Kendime bir barış antlaşması hazırladım... Şimdiye dek bir şey bilmiyorum diye dövünüp durduğum her dakikanın anısına bir imza atacağım, ama bilmem ki sayfalar yetecek mi?...

Girdiğim her ortamda, hemen her konuda bilgi sahibi olup saatlerce konuşabilen insanlar arasında duyduğum rahatsızlığın, hissettiğim yalnızlığın, benliğimi sıkıştıran aşağılık kompleksinin, “neden daha çok okumadın” diye hayıflanan ve sürekli beni azarlayan üst benliğimin intikamını alıyorum...

İntikam vaktidir, çünkü; bilmek konuşmak değildir... Susmak belki bilmemekten kaynaklanıyor olabilir ama her zaman bilmemek değildir... Susmak haddini bilmektir... Susuyorsam haddimi bildiğimdendir... Konuşmuyorsam o konuya dair söyleyeceklerimin olmadığından değil bildiğim onca şeye rağmen konuşmaya değer bulmadığımdan ya da konuşarak vakit kaybetmenin anlamsızlığındandır...

Konuşamadığım için yazıyorum zaten... Belki çok bilmişçe, belki küstahça, belki ukalaca yazıyorum, ama yazıyorum... Belki bilgince, belki alimce, belki zalimce yazıyorum, ama yazıyorum...

Belki salakça, belki ahmakça, belki delice yazıyorum, ama yazıyorum... Belki gaddarca, belki şefkatle, belki de gereksizce yazıyorum, ama yazıyorum...

Yazıyorum çünkü; konuşan binlerce insan gibi havaya yazı yazmayı sevmiyorum.

Yazıyorum çünkü; konuşarak anlatamayacaklarımı anlatabiliyorum... Yazıyorum çünkü; düşünerek yazıyorum... İşkembe-i kübradan sallanan konuşma metinleri gibi uçup gitmiyor yazdıklarım... Her satırın bir anısı, her harfin bir hazzı var yüreğimde... Ve düşüncemin ispatı...

Yazıyorum, çünkü; konuşamıyorum... Konuşamıyorum ama düşünüyorum... Öyleyse ben de varım...

14 Aralık 2008 Pazar

KALIPLARA LANET ETSEM

Birçok kişiden itirazlar gelecektir, biliyorum. Bismillah daha bir şey okumadık, neye itiraz edeceğiz ki diyenleriniz de olacaktır. Yazıyı okuyunca, hatta daha bitirmeden içinizdeki itiraz meşaleleri tutuşacak, buram buram sitem dolu dumanlar ykselte ykselte yanacaktır. Bildiğimi söylemekten şaşacak değilim elbette. Bir nevi testi meselesi benim ki. Hani ben testi kırılmadan nlemimi alayım da, sonra benden bulmayın.

Hayatımızda ne çok kalıp var, dikkat ettiniz mi? Günlük koşuşturmaca içinde belki dikkat etmeye fırsat bile bulamamışsınızdır. Öyle ya, sabah erkenden başlayan teknoloji koşusu, akşamın geç saatlerine dek devam ediyor. Dijital saatin dıt dıt sesleriyle uyanıyor, elektrikli su ısıtıcınızda ısıttığınız su ile hazırladığınız hazır kahve ile uyanmaya çalışıyorsunuz. Ardından cep telefonunuzu açıyorsunuz. Belki kiminiz gece

boyunca cep telefonunuzu aık tutuyor da olabilirsiniz. Kiminiz evden çıkmadan televizyonu açarak günün önemli olayları hakkında fikir sahibi olmaya alıyorsunuz. Kiminiz de benim gibi sevdiğiniz radyoyu açarak güne başlıyorsunuz. Sonra iş yerine yolculuk, iş yerinde sizi bekleyen dosyalar, işler, yapılacaklar vesaire. Bir de bakmışsınız öğle olmuş. şanslı olanlar öğle yemeğini yedikten sonra işe devam ediyor, iş temposu hızlı olanlarımız belki yemeğini bile yiyemiyor. Aynı koşuşturmaca akşama dek devam ediyor...

Ülkenin gündemindeki meseleler, terör olayları, üzücü ve can sıkıcı trafik keşmekeşliği, tatsız üçüncü sayfa haberleri ve daha neler neler var ki bunlara değinmiyorum bile. Akşam huzur içinde yemeğini yiyebilenlere ne mutlu...

Hani demiştim ya, hayatımızda ne çok kalıp var, dikkat ettiniz mi? diye. Bu hengmede dikkat edip bir de üstüne fikir yrttyseniz tebrik etmek gerek. Naızane ben de o tebrik edilecekler tayfasından olduğumu düşünüyorum. En azından bu saydığım pr telaş hayat çemberi içerisinde bu meseleye kafa yordum. Yormak zorunda kaldım. Belki tembellikten, belki cimrilikten, bilemiyorum

Kalıp dedik, orda kaldık hep. Nedir bu kalıp? En mühim olan bir kalıp bu aralarda herkesi telaşa veren, özel olduğu kabul edilen bir gün işte. Sevgililer günü. Bilmeyenlere global söylenişiyse; St.Valentine's day. Yüzyıllar önce evlenmenin yasak olduğu dönemde gizlice sevgilileri evlendiren bir papaz varmış. İsmi Valentine olan bu papaz bir gün yakayı ele verince öldürülmüş. Tam da 14 şubat gününde. Aradan geçen onca yıldan sonra günümüzde kutsal sayılan günün hikayesi kısaca bu. İşin ekonomik boyutunun böyle bir gün yaratılmasında etkisi nedir, onu da size bıraktım.

Rahmetli anneannem hayatta olsaydı ona kesinlikle sorardım. Cevabını da biliyorum amma, yine de sorardım işte. Nur içinde yatsın, rahmetli bir zamanlar (bir zamanlar dediysem ta 1980 li yılları kastediyorum) televizyona sırtını dönerdi, “şeytan işi bu” derdi. İşte şimdi olsa da ona sorsam, yine aynı cevabı alırdım kesinlikle. Tabi ben o kadar radikal düşünmüyorum, “şeytan işi” deyip kestirip atacak değilim amma, içimde bir yerlerden yükselen feryat, kalıplara da lanet olsun diyor işte.

Yanlış anlaşılmasın, sevgililer gününe bir gıcıklığım söz konusu değil. St.Valentine'ne de

hasımlığım yok. Hatta keşke yılda bir gün değil de 361 gün sevgililer günü olsa. (kalan 4 gün de kişiye özel kalsın artık) Benim kıllığım kalıplaşmış şeylere. Kalıplara bayılıyoruz. Kalıplar içerisine saklanıyor ve gerçekleri göz ardı ediyoruz. Kalıplarla yaşıyor, kalıplarla düşünüyoruz. Bir yılda sevgiliyi hatırlatacak, ona güzel bir hediye almayı sağlayacak, baş başa özel bir yemek planlatacak sadece bir gün mü var Allah aşkına. Alışveriş çılgınlığından başka bir işe yaramayan böylesi günlere neden her şeyimizle ve her yerimizle bağlanıp kalıyoruz ki. Yılın 364 günü sevgiline hediye alma, “seni seviyorum” deme, eee gelsin 14 Şubat, çiçekler böcekler lay lay lom...

Oldum olası özel günlere ısınamadım. Hadi evlilik yıldönümü, doğum günü filan yine özel şeyler. En azından bizi direk ilgilendiren bir anlamı var. Doğduğumuz ya da evlendiğimiz günün özel yanı olabilir. Kişisel anlamda özel bir durumdur. Ya 14 şubat. Bütün dünya hep birlikte sevgililerimizin gününü kutlayacağız. Diğer yanda açlıktan ölenler, savaşlarda helak olanlar umurumuzda değil. Koca dünya madem ortak bir noktada hemfikir olabiliyor da neden insanlığı ilgilendiren diğer konularda hemfikir olamıyor. Ha bir de sevgilisi olmayanlar var. Onlar ne

yapacak? Belki 15 Şubat'ta bir sevgilileri olacak ama kutlamayı kaçırmış olacaklar. Yazık değil mi onlara?

Benim tuzum kuru demeyin. Tamam! Madem adettendir özel günleri de kutlayın. Ama diğer günleri, kafalarına çuval geçirip de dipsiz kuyulara atmayın. Sevgi özel günde verilecek bir değer değildir. Bir güne indirgenen sevgi özel değildir. Özel olmayan sevgi de sevgi değildir zaten.

Sevgilinizi sadece 14 Şubat'ta hatırlamayacağınız, yıl boyunca sevginin ve sevgilinin kıymetini bileceğiniz nice yıllar diliyorum. Sevgiyle kalın...

YENİ YIL VE ESKİ DEFTERLER

Siyah beyaz televizyonlu yıllardan kalma bir alışkanlık olsa gerek, her yılbaşı akşamında nedense bir türlü vazgeçemediğim bir ritüelim var... Siz ona batıl inanç da diyebilirsiniz... Az sonra söyleyeceğim...

“Nerede o eski bayramlar” dedirten erozyondan nasibini almış bir kuşak temsilcisi olarak (buradan çok yaşlı olduğum zannına kapılmayın, dipçik gibiyim daha) şimdilerde bayram hüznlerini anımsatan “nerede o eski yılbaşı akşamları” diye hayıflanırken yakaladım kendimi...

Hakikaten de insanın kendini “suçüstü” yakalaması, suçüstü yakalanmasından daha beter bir durummuş... İnsan kendini böyle bir durumda yakaladığında ne yapacağını şaşıyor vesselam... Atsan atılmaz, satsan satılmaz, çünkü kendi bedenini, kendi ruhunu, kendi fikriyatını, kendi hislerini...

O zaman en iyisi kendimden kısa bir süre uzaklaşayım ve karşıdan şöyle bir kendimi süzeyim ve nihai kararımı vereyim diye niyetlendim... Bir

nevi kendi kendimin “Anayasa Mahkemesi” olacaktım veya “Danıştay”ı yahut her ne derseniz... Önce kendime dair delillerden işe başlamalıyım ancak o konuda belirli bir eğitimim olmadığından “delil yetersizliğinden” berat edeceğim ümidi hasıl oldu...

Ancak “demokrasilerde çare tükenmez” demişlerdi ya ben de çareyi çabucak buluverdim... Eski defterleri karıştıracak, eski kayıtlardan delil toplama eylemine girişecektim... Evet, en iyisi böyle yapmak olmalıydı... Aksi takdirde daha mahkeme başlamadan bitecek, “suçüstü” yakaladığım kendime dair bir yaptırım uygulayamayan “kendim” üzüntüden helak olup gidecekti...

İşte böyle kendimle uğraşan kendime hangi yöntemi salık vereceğimi düşünedurayım, planlar yapadurayım, öte yandan yaklaşan yılbaşı akşamı için de bir plan hazırlamam gerektiği şu kış ortasında buzlanmaya meyilli sular gibi suratıma suratıma çarpıyordu... “Yahu daha bu sabah yüzümü yıkamamış mıydım, nedir bu soğuk işkence?”

İşe koyulma vaktidir diyerek, dolapların karşısına karargâhımı kurdum, yanıma uzunca süre yetecek kadar kahve, kraker, bonbon, kabak çekirdeği

ve su almayı da ihmal etmedim, ayrıca doğal gazın doğal olmaktan çıkması nedeniyle bir adet battaniye almayı da asli görev sayarak görevimi ifa ettim...

Şimdi sıra delil toplama eylemine başlamaya gelmişti... İlk okul zamanlarımdan kalan defterlerimi bulmalıyım, zira oralarda bir yerlerde mutlaka yeni yıl münasebetiyle yazılmış birkaç satır bulma ümidim saklıydı... Yine eskiden her seferinde “günlük” yazma hevesiyle aldığım, birkaç sayfadan sonra yazmayı unuttuğum “ajanda”lar da o dolaplardan birinde bulunmayı bekliyor olabilirdi... Öyle ki hasretimden prangayı falan bırakın hapis haneler eskitmiş olma ihtimalleri de kuvvetliydi hani...

Aslında kısa bir süre düşününce bu delil toplama eyleminin başarısız olabileceği aklıma düştü, zira ben eskiden hiç yazmazdım ki... Evet, yazmayı zül addeder, kompozisyon derslerinden hoşlanmaz, edebiyat derslerinde “Divan Edebiyatı” şiirlerini tercüme etmekten hiç hazzetmezdim... Ayrıca öğrencisi olduğum “Fen” şubesinin kalıplarını yumurtanın kabuğunu kırıp başını çıkartan civciv gibi de kıramazdım... Tamam sanata dair ilgisiz değildim, şiire ve yazıya da ilgim vardı, lakin o ağır aksak kağıdı

misali ilerleyen, konu-konu işlenen ve ders programına tabi olan o kitapları sevemedim işte... Müfredat haricine çıkılamayan bir eğitim sistemi içerisinde ormanda yolunu kaybetmiş “çaylak tilki” misali, kim ne tarafa işaret etse o tarafa yönelen, kendi sapımızdan tutamayacak kadar kendimize uzak bırakılan bir kuşaktık ne de olsa... (Şimdilerde bizim kuşağa “darbe kuşağı” da diyen oluyor)

Hazır konuya girmişken oradan devam edeyim bari... İşte o “kendi sapından tutamayan” ama herhangi bir “baltaya sap” olması istenen kuşağın çocuklarından olduğumuz için olsa gerek düşünce sistematiğimiz de aynı okuma kültürümüz gibi ağır aksak ilerliyordu nitekim... Zaten dumur halindeki düşünce sistemimiz (isterseniz “düşüncesiz sistemimiz” de diyebiliriz) tamamen “fen ve matematik” üzerine yoğunlaştırılmaya çalışılarak daha beter felç edilmiş, “edebiyat” dersleri olmasa da olur alışkanlığına maruz bırakılarak değersizleştirilmiş ve öyle algılanmasına sebep olunmuştu... Matematigi bilen adamın “mantık” dersiyle ne alakası olabilir ki, “fizik” kitabını yalamış yutmuş üstüne bir de soda içmiş gencin “felsefe” dersini almasına ne gerek var ki düşüncesinden olsa gerek, “felsefe ve mantık” dersi

de gereksiz kategorisine alınarak diskalifiye edilmişti...

“Kimya ve biyoloji” dersleri savaş taktığının önemli bir parçası belenmiş, girilecek üniversite seçme sınavında bizi kurtaracak can yelekleri olarak nam salmışlardı ya, o vakit “sosyoloji” gibi ne idüğü belirsiz bir dersin okutulması da elzem değildi demek... Sosyoloji okuyup da sosyolog mu olacaktık nasıl olsa... Ahanda bakın işte sosyologlar bir araştırma yapıyorlar da bir küfür yemedikleri kalıyor...

Resim ve müzik dersleri de “el emeği göz nuru” hazırlık testleri ile yavanlaştırılmış, “sol anahtarı” evrim geçirerek “cevap anahtarı” halini almış, masa üzerine koyulan bir vazanın resmi defalarca çizilmeye çalışılmış ama her defasında ders bitmişti...

İşte kısaca anlattığım şahsi/öz/hakiki hikayemde de gördüğünüz üzere geçmişimde yazmaya özendirecek, yazıp bir kenara saklamayı adet haline getirecek, “yazayım da ilerde lazım olur” düşüncesiyle arşiv oluşturmayı sağlayacak bir çocukluk/gençlik geçirmemişim... O halde dolabın karşısındaki karargahımda kabak çekirdeği yiyerek eski defter

arama girişiminin hüsrarla sonuçlanacağını siz bile kestirebildiniz... Ben yine de ümitliydim... Bir süre sonra azık olarak yanıma aldığım yiyecekler tükenince gerçeğe aydım ve aymaz olaydım... Ne yazık ki eskiye dair yazılı bir “delil” bulamayacaktım...

O zaman bu delil toplama olayını başka türlü halletmek gerekecek... Nasıl olsa dolaplardan eli boş döneceğim hiç olmazsa yorulmayayım, akılsız başımın cezasını başka yerlerim çekmesin... Bu arada girişte belirttiğim “ritüel”ime de geleceğim, lakin bana ayrılan sürenin sonuna geldik... Demek ki bir sonraki yazıda kaldığım yerden devam edeceğim...

YENİ YIL VE ESKİ DEFTERLER-2

Her yılbaşı akşamında musallat olan ve bir türlü vazgeçemediğim ritüelimden bahis açmış ve konuyu dallandıra budaklandıra ve belki de ballandıra ballandıra anlatmaya başlamıştım...

Her zaman olduğu gibi yine araya ufak tefek de olsa yan konular girmiş, yan konuları derinlemesine irdileyemeden ve en mühimi de esas konuya bir türlü giremeden yazıyı bitirmiştım... İşte kaldığım yerden devam ediyorum... Bu defa bitirmeye gayret edeceğim, söz...

Aslında mevzu bahis olan ritüel olsa da, bir nevi şahsi yıl sonu hesaplaşması gibi de algılayabilirsiniz yazdıklarımı... Çünkü yazdıklarım daha çok o minvalde yani “kişinin kendiyile hesaplaşması” mahiyetinde vuku buluyor... Zaten bir çok yazımı da kişisel iç dökümüm gibi görüyor ve o rahatlıkta

yazıyorum... Aksi halde samimiyetsiz ve gerçeğe uzak yazılar ortaya çıkar...

Bence herkes yılbaşı akşamları sadece deli danalar gibi oynayarak, yiyerek, içerek vakit öldüreceğine bir miktar, çok değil, mebzul miktarda iç hesaplaşmasına gitmeli, bir nevi yıl sonu hesap dökümünü yapmalı ve bu temel üzerine yeni yılda izleyeceği yolları değerlendirmelidir... Tamamen şahsi bir düşünce ve öneridir... Yoksa eğlenmeye karşı olduğum filan yok... Aksine ben de az önce bahsini ettiğim türde yiyecek ve içeceğim, üstüne bir de deli danalar gibi oynayacağım... Zira bütün yıl bedenime toplanan negatif enerjiyi bir şekilde atmam, üçyüzaltmışbeş gün boyunca biriktirdiğim stresli kurtlarımı kızgın kumlardan serin ve derin sulara dökmem lazım...

İşte bir yıl boyunca bedenimde ve ruhumda birikmiş, dökülmeyi bekleyen kurtlarımı dökebilmem için ve hatta eski yıllarda kıyıda köşede tutunmayı başarmış “eski” kurtları da alaşağı edebilmem için dört başı mamur bir yılbaşı programı hazırlamalı, buna uygun bir ortam oluşturmalı ve öngördüklerimi eksiksiz yapabilmeliyim...

Tabi bunu yapabilmek “güven, özveri ve tecrübe” istediği kadar aynı zamanda “güzel, özel ve tedarikli” bir plan da istiyor... Her ne kadar hariçten “gazel, öğüt ve terane” söyleyecekler olsa da dostlar arasında mutlaka “gayretli, özenli ve teyakkuz halinde” şahsıma yardım eli uzatacaklar da mevcuttur hamdolsun... İşte bunun rahatlığından olsa gerek şimdilik hesaplaşmaya devam ediyor ve plan yapmayı bir müddet daha erteliyorum...

Nerede kalmıştım diye kendime soruyorum, ama malum kendimle bir hesaplaşmam var ya, kendim kendime nerede kaldığım konusunda belki yanlış bilgi ve beyanda bulunur diye sayfanın üst taraflarına ve önceki yazıya göz atıyorum...

Evet, “suçüstü” yaptığım kendimle ilgili delillerde kalmıştım... Malum yazılı bir delil arama çalışmaları daha başlamadan bitmek zorunda kaldı ve maalesef yazılı olmayan delillerden yararlanacağım...

Şimdi kafamda o eski yıllara bir yolculuğa çıkıyorum... Zira kendimi “nerede o eski yılbaşı akşamları” diye hayıflanırken yakalamıştım, bakalım neredelermiş...

Siyah beyaz televizyonumuzda henüz günün yayını başlamamışken “dınııt” sesiyle birlikte ekranda

gördüğümüz siyah beyaz enine ve boyuna çubuklu, içinde saat olan, televizyon görüntü netliğinin ayarlanmasına yardımcı olduğunu düşündüğüm ve şimdilerde sadece TRT-4 yayını bittiğinde görebildiğim görüntüyü hatırıma getirdim... Televizyonun yayına başlamasını kardeşimle birlikte dört gözle beklerken, akşam yemeği hazırlıkları yapan annemin “daha açılmadan karşısına geçip oturdunuz, ne anlayacaksınız bundan” şeklindeki homurdanmasına aldırış etmeden, suratlarımızdaki tarifsiz heyecanın resmini nasıl anlatayım ki size?...

Hele ki televizyon açıldıktan sonra, İstiklal Marşı’nın ruhumuzda yarattığı “zafer” depreminin içimize salınan coşkusunun, kişiliğimizdeki ve benliğimizdeki devinimlere katkısını nasıl izah edeyim?...

Reklamlar da dahil olmak üzere televizyonda çıkan her şeyi mutlaka görmeliyiz içgüdüleriyle donanmış arzu dolu iç sesimiz “bu uğurda gerekirse altınıza da yapabilirsiniz” telkinlerini kulaklarımıza fısıldayadursun; sobanın yanında her daim hazır bulunan ve annemin hünerli eline geçtiğinde popolarımıza kırbaç gibi inecek olan maşanın o soğuk görüntüsünün korkusuna ne yazık ki söz dinletecek

bir “içgüdü” sesi yoktu... O yüzden birimiz tuvaletteyken televizyonda olup bitenleri diğerimiz en ince ayrıntısına kadar anlatıyor, böylece havsalamızda eksik raf kalmıyordu...

İşte bu şerait altında bir de yılbaşı akşamlarını düşünebiliyor musunuz? Yılbaşı demek; kesintisiz saatlerce yayın demektir, yılbaşı demek; bir sürü şarkıcıyı ardı ardına dinleyebilmek demektir, yılbaşı demek; annemin “haydi yatın artık, geç oldu” diye bize tasallut etmemesi demektir, yılbaşı demek; ağabeyimin “akşam yatmıyorsunuz, sabah kalkmıyorsunuz, hadi yatağa!” diye bağırıp çığırmaması demektir bizim için...

Evet o yılbaşı akşamı “Olacak O Kadar, Güler misin Ağlar mısın” başta olmak üzere türlü türlü parodileri hem de bir hafta beklemeden doya doya izlemek serbestti... Bütün bir yıl boyunca bir arada göremediğimiz her türlü kuruyemiştenden tıka basa yiyebilmek demektir... Tabi birde “gelsin koka-kola” sloganını söyleye söyleye, arada bir geçirerek kola içmekti...

Tombalanın ayrı zevki vardı, Milli Piyango’nun ayrı... Büyüklerimiz gece 12’yi dört gözle beklerdi belki ama o zamanlar daha küçük olduğumuzdan

“dansöz” zevkinden mahrumduk... “Küçüktüm ufacıktım/Top oynadım acıktım” şeklinde gayet masumane zevklerimiz vardı... Zaten en büyük zevkimiz var olanlarla mutlu olabilmekti... Daha doğrusu öyleymiş... Şimdi daha iyi anlıyorum...

İşte ta o zamanlardan beri bir ritüelim var ki bir türlü vazgeçemedim... Anlattığım bütün bu detaylar şimdi değişti; eğlenceler farklılaştı, mutluluk kavramı nadide pozisyonlara devindi, televizyonlarda zaten her akşam “yılbaşı” mönüsü verilir oldu, şarkıcı-türküçü desen gırla, kuruyemiş hakgetire... Ama o ritüel hala bırakmadı beni... Ve korkarım ki bırakmayacak, zira bana ayrılan süre yine bitti... Zaten ben “Bu defa bitirmeye gayret edeceğim, söz...” demiştim, yani bitireceğim, söz dememiştim... Ne demişler, büyük lokma ye, büyük konuşma... Devam edeceğim...

YENİ YIL ŞARKISI (ÜÇLEMENİN SONU)

Bundan önceki iki yazıda anlatmayı beceremediğim, daha doğrusu araya giren ufak hikâyeler ve detaylar nedeniyle bir türlü sırasının gelmediği; yılbaşına ait şahsi “ritüel”imi anlatma çabalarım tam gaz devam ediyor, durmak yok, yazmaya devam... Ritüele dair üçlemenin son yazısını okuyorsunuz...

Bu kez meramımı ikinci paragrafta çarçabuk deyivereyim de bu işkence bitsin diye düşündüm... İşkence dediysem, “bana dair” bir işkenceden söz etmiyorum, size verdiğim rahatsızlıktan ötürü duyduğum hicaptan ve çektiğiniz işkenceden bahsediyorum... Hatta öyle ki yazının başlığını “Çevreye verdiğim rahatsızlıktan ötürü içimdeki ben ve dışarıdan görünen öteki ben adına özür dilerim” diye değiştirecektim de, bu kadar uzun yazı başlığı daha çok işkence suçu teşkil eder diye çekindim...

E malum zaten kendimle hesaplaşma derdindeyim, bir yandan geçmişe dair delil toplayacağım diye yırtınıyorum, öte yandan meramımı nasıl anlatacağım diye göbeğimi çatlatıyorum... Üstüne bir de “ışkence” mağduru olmayın diye çalışıyorum işte, kıymeti bilin yani...

Efendim, çocukluğumda nereden duyduysa, yılbaşı akşamına dair bir batıl inanç geliştirmişim... Şimdilerde düşününce sanki yengem söylemiş gibi geliyor... Farz edelim ki o söylemiş; dedi ki: “yeni yıla nasıl girersen, bir yıl boyunca hep onu yaparsın”... Yani demek istemişti ki; saatler giden yılın son saniyelerini gösterirken, o anda yapmakta olduğun eylem her ne ise, gelen yeni yılda da en çok o eylemi yapacaksın...

Çocuk akli işte... Ben de o zamanlar bunu gerçek sandım, hatta yalnız ben değil, benden 3 yaş küçük erkek kardeşim de aynı düşünceye sahipti... İkimiz de o andan itibaren yılbaşı akşamlarına ayrı bir ihtimam göstermeye başladık... Öyle ki günler evvelinden yeni yıla “ne yaparken” gireceğimize dair planlar bile hazırladığımız olmuştu...

Çocukluğumuzda şimdiki gibi her şeyden bol bol bulunmazdı tabi, mesela çikolata nadiren

alabildiğimiz enfes bir gıdaydı bizim için ya da muz öyle her mevsim elimizin altında olmayan hatta pazarlarımızda bile arada bir satılan bir meyveydi... İşte buna benzer “nadide gıda maddeleri” ile ilgili planlarımız olurdu... Bir seferinde muzlarımızı hazırladık ve saatler tam 12 ‘yi gösterdiği anda yemeye başlamıştık, kıt aklımızla yeni yıl boyunca her istediğimizde “muz” yiyebileceğimizi düşünmüştük işte... Diyelim ki o yıl beklediğimiz gibi hep muz yiyemedik, asla vazgeçmezdik, ertesi senelerde başka bir “nadide gıda maddesi” ile deneyimize devam ederdik... Çikolata, kola, Antep fıstığı gibi az bulunan gıda maddeleri ile yılmadan yıllarca deneyleri yani bir anlamda “araştırmacı/didikleyici/şansa bırakmayıcı” kişiliğimizi sürdürdük... Hiç akıllanmadık... Nitekim balık hafızalı olacağımız o zamandan belliymiş...

Tabi bu işin “yeme ve içme” boyutu... Bir de bu ritüel nedeniyle içimizi kaplayan, zaman zaman kabus olup rüyalarımıza giren kötü olasılıklar da vardı... Bir defasında 39 derece ateşle yattığımı bilirim, hasta olduğuma değil de, yeni yıla hasta girdiğime üzülmüş, bütün yıl boyunca hep hasta olup yatacağım diye

korkmuştum... Öyle mi oldu bilmiyorum... Çünkü o kısımlar hafızamdan silinmiş...

Yine buna benzer olası bir kötü senaryo da kardeşimin aklına gelmişti... “Ya tam yeni yıla girerken tuvaletim gelirse” fikrini beyan ederek benim aklıma da korkutucu ve bir o kadar da ürkütücü o kötü olasılığı sokmuş oldu... Haydı bakalım, günlerce içim içimi kemirdi, kemirilmekten içim boşaldı, en nihayet yılbaşı akşamı geldiğinde ben bir müddet hiçbir şey yemeden ve içmeden beklemeye koyulmuştum...

Ailecek geçirilen o yılbaşı akşamında sofrada neler neler yoktu ki... Her türlü meze (büyükler için), her çeşit meyve ve kuruyemiş, gazoz, kola, patlamış mısır vesaire... Gel de yeme bakalım... En fazla 1 saat direnebildim, “aman be, gelirse gelir, ben de biraz sıkarım dişimi” diyerek yemeye koyuldum... Saatin yelkovanı yeni yılın ilk dakikalarına doğru yol aldıkça beni iyiden iyiye bir anksiyete sardı... Panik atak geçirdim adeta... Gerçekten de kâbuslar görerek yeni yıla girdim, güya yeni yıla “iyi bir şey” yaparak gireyim de bütün yıl o “iyi şey” ile meşgul olayım diye düşünürken, yeni yıla tuvalet korkusu içerisinde girmiştım... Herkes o yıl bir yıl yaşlanırken sanırım ben 3 yaş birden büyümüştüm...

İşte ta o yıllardan beri her yılbaşı, çocukluğumdaki kadar olmasa da yine mebzul miktarda bir dürtü ve içgüdü ile o hissi yaşar oldum... Tabi büyüdükçe o yıllardaki deneyleri yapmaz oldum ama içten içe bu ritüelin beni kemirmeye devam ettiğini hissediyordum...

Büyümüş halimle yeni yıla muz yiyerek girecek halim yok ya... Büyüdükten hele ki delikanlılığa eriştikten sonra yıl boyunca yapmak isteyeceğiniz şeyin şekli de değişiyor meali de... Örneğin üniversite yıllarında o saatlerde ders çalışmamaya özen gösterirdim ki sene boyunca çalışmak zorunda kalmayayım... Ne yani “yıl boyunca yapmak isteyeceğiniz şeyin şekli de değişiyor” deyince başka bir “şey” mi yazacağımı düşündünüz, aşk olsun... Haydi ufacık bir örnekle geçiştireyim bari; o zamanlarda eğer sevgilim varsa ki çok olmadı, yeni yıla onunla sarmaş dolaş girmeyi istedim hep... Böylece yıl boyu hep sarmaş dolaş oluruz diye bekledim...

Tabi yaş kemale erme noktasına yaklaşınca da işler değişiyor... (Başbakanımız gibi “nokta” vurgusu yaptım, fark ettiniz mi?) Ne çocukluktaki o saflık kalıyor ortada, ne gençlikteki deli-kanlılık... Ne

çocukluğa dair absürd istek ve beklentiler kaplıyor
içinizi ne de gençliğinizdeki sarmaş dolaş, ye-iç-eğlen
doktrini... Yolun yarısını bir çırpıda devirdiğinizi
arkanıza dönüp anladığınızda artık yeni yılları eskisi
kadar istemediğiniz fark ediyorsunuz... Zira yeni yıl
demek; bir yıl daha yaşlanmak demek, yeni yıl
demek; ruhunuzda esen deli yellerin yerini sakın
meltemlerin alması demek...

Elbette eş-dost bir araya gelip yine
eğlenebiliyoruz, kimi zaman nezih bir ortamda, kimi
zaman da eğlenceli bir mekanda yeni yılı karşılıyoruz
ancak çocukluğumuzdaki o damak tadını bulabiliyor
muyuz, bilmem?... Hani ne bileyim bu yıl ekran
karşısına yerleşip, önüme türlü çerezleri dizip, TRT
kanalını açsam, akşamüstü yemek vakitlerinde çıkan
“Çocuk Korosu”ndan “Yeni Yıl Şarkısı”nı dinlesem,
nasıl olur acaba...

Hatırlarsanız şöyle bir şarkıydı;

Yeni yıl, yeni yıl, yeni yıl, yeni yıl

Bizlere kutlu olsun

Yeni yıl, yeni yıl, yeni yıl, yeni yıl

Sizlere mutlu olsun

İsteyene linkini de vereyim;

<http://www.dersimiz.com/sarkilar/sarki.asp?id=32>

Ya bırak bu çocuk işlerini adam gibi bir öneri yap
diyenlere de alternatif bir başka ilişim (link)
veriyorum;

<http://www.yonkis.com/mediaflash/reverse.htm> Bund
an iyisi, Şam’da kayısı...

Yeni yılınız kutlu olsun...

31 Aralık 2008 Çarşamba

TEHLİKE’NİN FARKINDA MISINIZ?

Kan kusup kızılıcık şerbeti içtim dercesine bir gizlilik içerisindeymişiz gibime geliyor. Veya “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın”cılıkla meşguliyeti seviyor gibiyiz...

Ve fark etmediğimiz, bizi de yakından ilgilendiren ve hatta bizzat içerisinde bile bulunabileceğimiz kaotik bir dönemin figüranlığını yaparak, dönen çarklara katkıda bulunduğumuzun farkında da değiliz sanki...

Hızlı yaşa genç öl, cesedine yakışıklı desinler “çakma atasözü”nden hareketle hızlı yaşamayı ve hızlı yaşam içerisinde yavaşlıkların farkına varamamayı dert edinmiş halimiz de yok...

Zamanı da tıpkı her değerli varlığımız gibi, hızlıca tüketmekten çekinmiyor; bilakis daha da hızlı

akışına yardım etmeye de gayret ediyor izlenimindeyim...

Siyasetin gündemine düşen bombaların yarattığı pür telaş tellallarının dem vurdukları noktalardan nazarımızı alamayıp, kulaklarımızın dibinde çalan borazanlardan bihaber yaşamının hafifliğindeyiz olsa gerek...

Futbolun artistliklerinden hareketle kurduğumuz pembe hayal dünyasında gerçeğe gözümüzü kapatarak, gündelik hayatımızın çalımları arasında kıvrıla kıvrıla belimizin bükülmekte olduğunu anladığımızda, yana yakıla doktor arayacağımızın ayırdında da değilmışiz...

Bel çevremizde biriken yağlarla birlikte, basenlerimizde zuhur eden selülit dedikleri portakal kabuğumsulaşmış cildimizin görüntüsüne kafayı taktığımız kadar, ruhumuzun köşelerinde yağ bağlamış, hantallaşmış fikir çarklarımıza alaka gösterebilsek...

Uykularımızı bölen karın ağrılarından mustarip olduğumuz gecelerin hıncını çıkarttığımız tatil gece yarılarındaki gibi, eğlencelik halimizin en saf çocuksuluğundaki tavrımızı, kalbimizin paslanmış

damarlarındaki sevgi tomurcuklarını canlandırmak için de takınabilirsek...

Musikinin icrasında gösterdiğimiz itinayı, içeriğindeki değerlerde de gösterebilirsek ve nağmelerin bizi götürdüğü yerlerden sevgi adına yanmışlıklarla birlikte geri dönebilirsek...

Gündemin işgalinden yüreğimi kurtarabildiğim bir saflık anında soruyorum; çok hızlı gittiğimizin farkında mısınız? Farkında mısınız içinde bulunduğumuz acımasız cenderenin?

Farkında mısınız; etrafımızda cereyan eden bir çok olayın, bizi biz eden değerlerimizden, öyle yavaş yavaş da değil, hızlıca uzaklaştırdığının?...

Farkında mısınız; teknolojik yaşamının duygularımızı körelttiğinin, hassasiyetlerimizi değiştirdiğinin?...

Farkında mısınız; insani değerlerimize gereken önemi vermezken, asla bizim olmayacak değerlere sahip çıkmaya çalıştığımızın?...

Ve farkında mısınız; bütün bunların bizi yavaş yavaş bitirdiğinin...

Tehlikenin farkında mısınız?

HAYAT BAZEN

Hayat bazen bitmeyecekmiş gibi geliyor. Sanki yıllar ucu ucuna eklenmiş ve her bir geçen tekrar sıraya girerek zincirin kopmasına izin vermiyormuş gibi. Kimi zaman da bir anda bitiverecekmiş gibi.. Bir nehrin kıvrıla kıvrıla gidip denize dökülürmesi gibi... Bir kuşun kilometrelerce kanat çırpışından sonra inivermesi gibi...

Ve bazen acımasız geliyor hayat. Gaddar bir babanın evladını doğraması gibi lime lime ediyor sanki yaşayanları. Bir karabulut gibi semalarda dolanırken birden öfkesini kusuyor bardaktan boşanırcasına... Fitili ateşlenmiş bir dinamit gibi patlayıveriyor avuçlarında... Taşıdığı ağırlıktan yorulmuş bir urgan gibi kopuveriyor... Kimi zaman bitmez tükenmez sevinç oluveriyor. Rüzgarın ahengine kendini bırakmış bir uçurtma gibi

süzülerek semalarda... Annesini emmiş bir bebeğin yüzündeki mutluluk gibi coşkun... Yağmurdan sonra çıkmış bir gökkuşağı gibi rengarenk... Hayat eşit davranmıyor herkese. Kimine az verirken kimine vermedeki ölçüsü bozulmuş. Kimine can veriyor, kimine canan, kimine kan veriyor, kimine gözyaşı, kimine vermede cimri bir kase aş... Öyle bir düzen ki kurulan; kimi vuran, kimi vurulan...

Her şeye rağmen, acısına, düzensizliğine, sefaletine rağmen, yine de yaşanır işte. Yaşamak için türlü türlü sebepler var ki, yaşanır olmuş. Dalga dalga eserken dışarda fırtınalar, sükunet içindeki yüreğin dinginliği yoksa nereden gelecek. Yoksa nereden tutacak, tutunacak; bütün dallar yağlanmış, organlar kertilmiş, tutamaçlar koparılmışken...

Bir fidan gibidir sevgi, aşk, seveda.. Bir fidandır evet, ama önce bir tohumdur. İlk bakışma ile tutuşur meşalesi tohumun. Gönülden gönüle giden bakışlardır gözlerden geçerek meşalenin ateşini yakan. Su alır topraktan, hava gelir incecik gözeneklerden. Bir tohumdur henüz ama meşale tutuşmuştur artık, yavaş yavaş büyüyecektir artık. Gözlerin gücüyle sulanır, yüreğin sesinden oksijen alır. Toprağı gönüldür işte. Bereketlisi de olur bereketsizi de. Her tohum her

toprakta yeşermez ya, ondan. Yavaş yavaş gelişmektedir tohumcuk. Filiz vermiştir. Başını uzatmıştır etrafa. Neredeyim dercesine bakınır. Sonra gözlerini açar sıcak ve güneşli bir dünyaya... Şaşkındır önce. Bildiği ama kısa bir süreliğine de olsa unuttuğu yere gözlerini açmıştır çünkü. Coşkuludur. Belki çok kısa belki çok uzun kalacağı bir dünyadadır artık. Kısa da olsa uzun da olsa orada bulunmak güzeldir düşüncesine göre. Hala suyunu topraktan alacak olsa da artık hava almak için toprak gözeneklerine muhtaç değildir. Daha hızlı büyüyecek, daha çok oksijen alabilecektir artık. Çünkü oksijen yürektir, yüreğin sesidir. Ama bir o kadar da korumasızdır şimdi. Topraktaki güvenlik yoktur şimdi. Etrafını saran, onu koruyan toprağı aşağıda kalmıştır. Şimdi o yağmurlara, fırtınalara açıktır. Bir ayak gelip ezebilir, bir koyun gelip koparabilir belki de. Hâlbuki yeryüzündeki en zararsız hayvandır koyun. Ama onun için değil. Onun için en zararsızlar en zararlı olabilir. Fakat o hiçbir şey bilmez, hiçbirini tanımaz. Yaşadıkça öğrenecektir. Öğrendikçe yaşayacak.....ya da.....ölecek. Hayat belki çok kısa olacak ona; bir saniye, hatta daha da kısa, belki de çok uzun olacaktır bir ömür hatta bir

asır. Kim bilir? Kim bilebilir? Hayat yaşadıkça farkında olunan bir şey değil midir zaten. O da yaşadıkça fark edecektir sadece. Fark etmediği zaman zaten hayatta olmayacaktır ... Bir süre dayanabilirse güçlülere belki de güçlenecek ve daha da dayanıklı olacaktır. En hassas zamanıdır şimdi onun. Bir filiz iken önce fidan olacak sonra da ağaç olacaktır. Ama o zaman kadar kim bilir ne badireler atlatacaktır... ya da atlatamayacak. Ah bir büyüse. Ah bir güçlense. İşte o vakit en sert fırtınalara karşı koyabilecek, en güçlü hayvanlarla baş edebilecek, en acımasız katillere göğüs gerebilecektir. Hayatını sürdürme şansı daha fazla olacaktır artık.... Ama işte bütün mesele büyümekte değil mi zaten. Büyümek ve güçlenmek. Hiç kolay değil ki. O kadar badireleri atlatıp güçlü bir ağaç olabilmek ve en nihayet bir ömür boyu varlığını sürdürebilmek. Ve "çınar gibi ayakta öldü" sözüne uygun veda edebilmek.... Ama belki de çok kolaydır kim bilir? Kim bilir ki kolayın ya da zorun ne olduğunu? Kime göre kolay kime göre zor? Neye göre kolay neye göre zor? Kim bilir? Kim bilebilir? Kimin bildiği doğrudur?

GECE TERÖRÜ

Yorgun geçen bir günün ardından ılık bir duş alıp uzandığınız yatakta gözleriniz ağırlaştıkça... Parmak uçlarınızdan başlayarak bütün vücudunuzu adım adım kaplayan yorgunluğun taa kemik iliğinize kadar işlediğini hissettikçe... Her biri birer ton ağırlığında gelen gözkapaklarınızı yummadan tavandaki çizgileri saymaya çalıştığınızda... Üzerinize aldığınız yorganın kenar işlemelerinde gezen parmaklarınızı hissetmemeye başladığınızda... Ve uyuşan beyninize hükmedememeye başladığınızda, zihninizi dolduran aşk damlacıklarının beyninizin bir bölümünden bir bölümüne uçuşuna tanık oldunuz mu?

Hayatınızda hiç tanımadığınız yüzlerle haşır neşir olurken, bedeninizi hissetmeden istediğiniz her anda ayaklarınızı yerden keserek uçabilirken, susuzluktan diliniz damağınız kurduğunda birdenbire önünüzde nehirler akmaya başlarken, sonra hiç bilmediğiniz bir yerde kendinizi buluverdiğiniz rüyanızdan kalbinizin çarpıntısıyla uyandığınızda;

alnınızdan akan terleri silmek için peçeteye uzandığınızda yatağınızın bir yanının boş olduğunu görerek gerçeğe aydınız mı?

Sırılsıklam terle uyandığınız da sizi sakinleştirecek bir sevgilinin o anda yanınızda olmadığını bilmenin dayanılmaz acısını yaşadınız mı?...

Belki sizden çok uzaklarda bir başına uyuyan sevgilinizi düşlediniz, belki de hiç olmayan sevgilinin hayalini düşündünüz... Oysaki bir zamanlar elinizi uzatıverdiğinizde sıcacık bir ele rastlıyor, içinizi dolduran huzuru ve dinginliği doyasıya yaşayarak yeniden tatlı uykunuza dalıyordunuz.

Gece terörünün hangi gece başlayacağınızı bilememek sizin suçunuz değil elbette. Hangi gün, hangi soğuk gecede sizi bombalayacağını da bilemezsiniz. Kaç gecenizi parçalayacak, kaç hayalinizi çalacak, kaç mutluluğunuzu örseleyecek hesap edemezsiniz.

En umulmadık zamanlarda kapınızı çalacağı aşikardır.

Tan yeri ağarana dek sürecek bahtsızlığınız, ama bitmeyecek. Belki sizi meşgul eden günlük yaşantınızın ayrıntılarında unutacaksınız. Ama bir

başınıza kaldığınızda yeniden hortlayacak. Ve en dingin zamanınızda, gecenizde misafiriniz olacak. Gecenize damgasını vurmakla kalmayacak, gözlerinizdeki ışıltıyı söndürecek. Sabaha dair beslediğiniz ümitlerinizin heyecanını azaltacak, hevesinize limon sıkacak...

O zaman ne yapmalısınız? Ne yapmalıyız?...

Gece teröründen uzak yaşantınızda onu size getirecek herşeyden olabildiğince uzaklaşmak gerekecek. Ya yaşadığınız aşk vurgunlarından uzanıp küstürdüğünüz sevgi meleklerinizle yeniden barış imzalayacak, ya da elinizde var olanların kıymetini bileceksiniz.

Yokluk yaşanmadan varlığın kıymetini anlayamamak galiba en zayıf yanımız. O zaman kaybetmeden kıymet bilmeyi öğrenmemiz gerekmiyor mu?

Gece terörü rüyalarımıza,hayallerimize sirayet etmeden güvenlik önlemlerini arttırmamız gerekmiyor mu?

Gecenin bir vakti o "bomba" patladığında vakit geçmiş olabilir... Aman dikkat!

AŞK VARSA BEN DE VARIM

İnsanoğlu var olduğundan beri aşk ile iç içedir. Konuşmanın olmadığı ilkçağ dönemlerinde dahi gözlerdeki ışıltılarla iletişim kurmuş insanoğlu. Tabi o zamanlarda belki sevgi sözcükleri yoktu. “Seni seviyorum aşkım” diyemiyordu insanoğlu. Evet belki diliyle bunu belirtemiyordu ancak bakışlarıyla, homurtularıyla bunu belli etmiyor muydu? Elbette ki bu evrimci bakış açısından baktığımızda böyle. Diğer yanda nasıl? En büyük aşk Adem ile Havva arasında değil midir? Kutsal kitaplarda anlatılana bakacak olursak öyle değil miymiş? Adem Havva’ya olan aşkından yasak elmayı bile yemiş. Meseleye hangi taraftan bakarsak bakalım, gerek evrimci bakış açısıyla, gerek ilahi bakış açısıyla bakalım; sonuçta aşk gerçeği ile karşılaşırız...

Peki hiç belgesel izliyor musunuz? Penguenlerle ilgili belgeselleri dikkatle izlemenizi öneririm. Dişi ve erkek penguenin aşk için yaptığı fedakârlığı gördüğünüzde ağlamamak için kendinizi zor tutacağınızdan eminim. Elbette ki ebeveynlik içgüdüsünün de etkisi vardır, ancak penguenlerin çok sadık hayvanlar oluşu dikkate değer doğrusu. Dişi penguen yumurtladıktan sonra yumurtayı erkek penguen alır ve dişisi denizlere açılır. Aylarca denizlerde kalır. Bu sürede o karda kıyamette erkek penguen yumurtayı ayaklarının üzerinde vücuduna yakın tutarak korur. Yerinden bile kımıldamaz. Çünkü kımıldayacak olsa yumurtanın yere düşme ve donma tehlikesi vardır. Sonra anne geri döner ve nöbeti devralır, baba denizlere açılır...

Kim bilir daha bilmediğimiz ne aşk mucizeleri vardır doğada... Zaman zaman televizyonlarımızda çeşitli belgesellerde bunları izlemekteyiz.

Ya insanoğlu. Aşkı için göze alanından tutunuz da dağları delenine kadar bir sürü hikaye dolaşır dillerde. Çöllerde aşkını arayan Mecnun, dağları delen Ferhat belki abartılı aşk hikayeleridir, ancak bu bile aşka verilen değeri anlatmaya yeter zaten...

Aşk nedir? diye sorsak, bir sürü cevap alırız eminim. Ancak temelinde tek bir olgu yatar... O da; bir insanı kendinden daha çok sevmek, daha çok düşünmek, uğruna her fedakarlığı yapabilmek, kavuşmak için her şeyi göze almak, ulaşmak için engelleri aşabilmektir. Düşünmek için saatler, günler yetersiz kalıyorsa, aklınıza geldiği her anda içinizde kıpırtılar başlıyorsa, uykusuz gecelerinizde sabahı hayaliyle getirdiyseniz siz aşkınsınız. Yapmakta olduğunuz iş her neyse bir an önce işi bitirip sevdiğinizize kavuşma arzusuyla yanıp tutuşuyorsanız, boğazınızdan lokmalar geçerken onun elinden yermişçesine huzurluysanız, ölümden döndüğünüz bir anda gözünüzün önünden hayali geçtiyse aşk sizin de bacanızı sarmış demektir. Aldığınız her nefeste, attığınız her adımda onun ismini sayıklar buluyorsanız kendinizi, onunkilerle değiştirdiyseniz masalarınızdaki resminizi, onun için her şeyden mahrum bıraktıysanız nefsinizi işte siz de o büyüdü dünyaya ayak basmışsınızdır...

Aşk varsa ben de varım diyebiliyorsanız, haydi durmayın, kalkın yerinizden... Aşka dair yapabileceğiniz her ne varsa erinmeden ve üşenmeden başlayın yapmaya... Yıllar öncesindeki aşksız

hayatınızı düşünün. Ne kadar mutluydunuz? Ne kadar huzurluydunuz? Şimdi ne kadar mutlu ve huzurlusunuz? Tartın. Ölçün. Biçin. Ve aşk elinizdeyken kıymetini bilin. İncitmeyin, kırmayın, üzmeyin, küstürmeyin... Hayalleri suya düşürmeyin. Bir anlık öfkenize yenik düşürmeyin onu. Bir anlık dalgınlığınıza kurban vermeyin. Geçici heveslerinizle idam sehпасına itmeyin. Çünkü hayatta sahip olabileceğiniz en büyük hazinenizdir. Onu saklayın, koruyun. Kendinizi koruduğunuz kadar...

ZAMANI DURDURMAK

Elimizde sihirli bir değnek olsa keşke. Sihirli değnekle zamanı durdurabilsek. Durdurabilsek süratli akan zaman nehrini...

Yaş 35 yolun yarısı diyebilsek, ve keşke yaş 35 olmadan durdurabilsek...

Akıp giden zamanla birlikte akıp giden aşklarımızı durdurabilsek...

Sabahın ilk ışıklarını dondurabilsek, dondurabilsek seher yelinin gönlümüze huzur veren serinliğini...

Bahar yağmurunun ardından, burnumuzu kaplayan o toprak kokusunun ferahlığını saklayabilsek... Saklayabilsek düşen damlaların çatılarda çıkardığı tıkırtıları...

Kış ortasında bembeyaz kar örtüsünün üzerinde yürürken çıkan seslerin kaydını tutabilsek...

Akşamüstü serinliğini fotoğraflayabilsek albümlerimizde...

Gecenin bir yarısında sokaktan gelen köpek seslerini dinlerken aklımıza gelen anıları çizebilsek uçsuz bucaksız tuvallere...

Durdurabilsek zamanı, zamanı durdurabilsek...

Geçen her günün tatlı anılarını paketleyebilsek, en güzel ambalajlarla...

Tatlı bir su sesi eşliğinde, bir derenin kenarında, sabitleyebilsek ömrümüzün yelkovanını...

Yüzümüzde beliren izlerin varlığını düşünmeden, gönlümüzü gençleştirebilsek hicaz melodilerin eşliğinde...

Taze tutsak yaşama sevincini, yüreğimizin erişilmez derinliklerinde ve tutsak kılsak gönlümüzün neşesini kırılmayan cam fanuslarımızda...

İnleyen nağmelerin anlattıklarını yaşatabilsek anılarımızda zamanı umursamadan ve zamanı fark etmeden geçirebilsek dakikaların dakikalarla dansını, ritimlere kaptırıp kendimizi...

İşıldayan gözlerde yakalayabilsek yaşama sevincini ve kaybetmesek bir anlık hevesimize kurban ederek...

Sevgilerimize dayanabilsek, aşklarımıza katlanabilsek, iliğimizi sömüren acılara aldırmaksızın

ve katlanabilsek mantığın kaprislerinden uzaklaşarak hayatın kabullenilmiş gerçeklerine...

İnançlarımıza yüz çevirmeden özümseyebilesek tutkuların altında yatan gerçeğimizi ve bir değer biçmesek yaşanmışlıkların terazisinde duygularımıza...

Zamanı durdurabilsek; en güzel yerinde hayatımızın, ve durdurabilsek durdurmak istediğimiz bir anda coşkularımızın sarhoşluğunu...

Zamanı durdurabilsek, olmayacak bir anda, mucizelerle boy ölçüşecekmiş gibi...

Zamanı durdurabilsek, sevdiklerimizle geçirilen en güzel saatlerde...

Ve zamanı durdurabilsek; ömrümüzün en güzel anı dediğimiz bir anda...

Keşke...

Ve Yazının özeti;

Akıp giden zamanı, ah bir durdurabilsem
Döküversem yoluna, topladığım taşları
Azgın nehrin, bent gibi; önünde durabilsem
Sabitlesem takvimde akıp giden yaşları...

